

Μια οφειλόμενη απάντηση...

Στο e-mail του αναπ. Καθηγητή Πατσαντάρα στους φοιτητές των ΤΕΦΑΑ

Το χρονικό.

Είναι σημαντικό να πιάσουμε το νήμα από την, αν και πρόσφατη, αρχή του για την ευκολότερη κατανόηση των γεγονότων. Στις 5 Μαΐου μια ομάδα φοιτητών της σχολής των ΤΕΦΑΑ παίρνει την πρωτοβουλία να καταλάβει το, για χρόνια, εγκαταλελειμμένο Café ΤΕΦΑΑ για να του δώσει την δικιά του πνοή. Η πνοή αυτή έρχεται να ανταγωνιστεί το παραδοσιακά εχθρικό κλίμα της συγκεκριμένης σχολής όσον αφορά δομές τους ανταγωνιστικού κινήματος, με τους ΔΑΠίτες να διεκδικούν τα πρωτεία με τα γνωστά-άγνωστα μέσα που χρησιμοποιούν κάθε φορά. Αυτή η πραγματικότητα συνθέτει ένα πολύ βολικό κλίμα για την διατήρηση των συσχετισμών συμφερόντων, όπως αυτά έχουν διαμορφωθεί μέσα στα ΤΕΦΑΑ, και για τα οποία θα αναφερθούμε αναλυτικότερα παρακάτω. Δεν προκαλεί λοιπόν καμία έκπληξη που η νέα κατάληψη, ή ίσως οι προοπτικές που μπορεί να δημιουργήσει μέσα στην σχολή, ενόχλησε τόσο έντονα την «ακαδημαϊκή κοινότητα».

Πέρα λοιπόν από τις διάφορες παρενοχλήσεις από τις γνωστές φιγούρες τις αγαπημένης δεξιάς παράταξης ενεργό μέρος πήραν και διάφοροι καθηγητές. Αποκορύφωμα στάθηκε το βράδυ της Τρίτης 18/6 όπου 3 πολύ γνωστοί καθηγητές του τμήματος αποφάσισαν να πάρουν τα πράγματα στα χέρια τους. Οι καθηγητές Ι. Μπάγιος, Κ. Μπουντόλος και Ν. Αποστολίδης με μπογιές και λοστούς προσπαθούν να παραβιάσουν τον χώρο της κατάληψης. Η επιχείρησή τους αυτή στέφεται μόνο με μερική επιτυχία καθώς βρέθηκαν σε μια αναπάντεχη, για αυτούς, συνάντηση με φοιτητές της κατάληψης. Η μερική τους επιτυχία έγκειται μόνο στο να ξηλώσουν τις πόρτες με τον λοστό και να τις κρύψουν σε παρακείμενη αποθήκη, αφού την συνέχεια την διαδέχτηκε ο διαπληκτισμός με τους φοιτητές της κατάληψης οι οποίοι υπερασπίστηκαν τον χώρο. Το θράσος τους ξεπερνάει τον κλασικό λεκτικό τραμπουκισμό για να συνεχίσει με την άσκηση σωματικής βίας από. Στην καταγγελία οι φοιτητές γράφουν χαρακτηριστικά: «Η ένταση κορυφώθηκε με την άσκηση σωματικής βίας προς τους φοιτητές, συγκεκριμένα σπρωξίματα και αγκωνιές, όταν σταθήκαμε μπροστά τους για να τους εμποδίσουμε. Ένας καθηγητής έπιασε από τον λαιμό φοιτητή, ενώ άλλος πέταξε βίαια κάτω το κινητό συντρόφου που βιντεοσκοπούσε το συμβάν». Την επόμενη μέρα και ενώ ο κόσμος της κατάληψης παραμένει έξω από το κτήριο προς υπεράσπιση της, ο καθηγητής Μπουντόλος προσπαθεί κρυμμένος να βιντεοσκοπήσει τα άτομα που βρίσκονταν στον χώρο. Πολύ σύντομα γίνεται αντιληπτός, επίσης η θρασύτητα αυτής της κίνησης πυροδότησε την ένταση ανάμεσα στον ίδιο και στους παραβρισκόμενους οι οποίοι απαίτησαν την διαγραφή του βίντεο.

Τις επόμενες μέρες συνεχίζουν οι πιέσεις από μέρους των καθηγητών από την μια απειλώντας ότι δεν θα αφήσουν να πραγματοποιηθεί η προγραμματισμένη εκδήλωση της κατάληψης (21/6 – Αυτοοργανωμένο 3ον3 και παρουσίαση της

μπροσούρας “Dale Dale”) και στην συνέχεια με κάλεσμα σε συγκέντρωση έξω από την κατάληψη με αίτημα να σταματήσει η λειτουργία της. Η συγκέντρωση αυτή, επικυρωμένη από την συνέλευση του τμήματος, απειλεί με την ματαίωση της εξεταστικής του Σεπτεμβρη σε περίπτωση που δεν έχει κλείσει η κατάληψη. Η συγκέντρωση πραγματοποιείται από ελάχιστους καθηγητές κυρίως και ελάχιστους φοιτητές προσκείμενους σε πολιτική παράταξη της σχολής. Στο διάστημα αυτό ο αναπληρωτής καθηγητής Ν. Πατσαντάρας αποστέλλει στους φοιτητές του ΤΕΦΑΑ ένα επίμαχο e-mail στο οποίο επιτίθεται με την σειρά του στην κατάληψη ενώ παράλληλα παραθέτει μαθήματα «σωστού αναρχισμού». (κάπου εδώ θέλει επισύναψη). Ένα mail που εγείρει πολλά ερωτήματα καθώς και πολλές απαντήσεις.

Χαζεύοντας πίσω από τις λέξεις.

Μια προσεκτική ανάγνωση του κειμένου του Πατσαντάρα καθιστά πολύ εύκολη την αποκωδικοποίηση του ακόμα και από ένα παιδί λυκείου που πρόσεχε λίγο παραπάνω στο μάθημα της έκθεσης. Το καθοδηγητικό ύφος του, οι προφανείς αντιφάσεις του, η διαρκής επίκληση στο ήθος του ιδίου, στον ιδεαλιστικό συναισθηματισμό, στην αυθεντία των προσώπων που αναφέρει αλλά και στην αυθεντία της ίδιας της ιστορίας, προδίδουν είτε την αφέλεια της παρεμβολής εκλογικευτικών φίλτρων που επιδιώκουν την αναπαραγωγή των συμφερόντων του, είτε έντονη σκοπιμότητα.

Θα σταθούμε λίγο στο πρώτο ιστορικό κομμάτι, καθώς δεν το αναγνωρίζουμε ως την ουσία του κειμένου, παρά μια πινελιά η οποία επιδιώκει να προσδώσει κάποιο κύρος στην συνέχεια του κειμένου, καθώς ελάχιστη σχέση έχει με τα όσα θα αναφερθούν αργότερα. Ή μάλλον έχει μέγιστη σχέση με τις αντιφάσεις που θα προκύψουν στην επιδίωξη του καθηγητή να περιγράψει την άποψη του ιδίου για τον ιδεατό αναρχικό, όπως και περιμέναμε μετά την παρέμβαση στο απόσπασμα της Montseny: «αποτελεί θεμελιώδες λάθος εάν κάποιος προσπαθεί σήμερα να περιγράψει **-[εγώ θα έλεγα να δράσει αναρχικά]**— τον αναρχισμό με την βοήθεια των εξηγήσεων/απόψεων των πρώτων θεωρητικών». Ακόμα, μπορούμε να παρατηρήσουμε πως ακόμα και αυτή η wannabe αντικειμενική ιστορική περιγραφή επιμένει εμφανώς στις σχέσεις της αναρχίας με το άτομο με τρόπο που δεν συνάδει με τις αναλυτικές αναφορές του αναρχισμού στην αντίληψη του ατόμου, πόσο μάλλον την ατομική (;) ηθική. Η άστοχη αναφορά στον Immanuel Kant ο οποίος αντιλαμβανόταν την ηθική υπερβατολογικά, δηλαδή σαν ένα a priori χαρακτηριστικό στον άνθρωπο, σε σύγκριση με την αντιπαραθετική αντίληψη του Κροπότκιν ο οποίος το μόνο που «αφήνει να εννοηθεί» στο βιβλίο του «Ηθική» (στο οποίο γίνεται αναφορά από τον καθηγητή) είναι η αντίληψη της ηθικής σαν εξελικτική απόρροια της οργάνωσης των ανθρώπων σε κοινότητες. Έτσι τον αναρχισμό δεν τον χαρακτήριζε αυτή η μεροληπτική αποβλεπτικότητα στο άτομο αυτό καθ' αυτό, καθώς το άτομο ως ένα φυσικό σύστημα αναφοράς ορίζει και ορίζεται πάντα σε σύγκριση με τα άλλα άτομα με τα οποία συνυπάρχει. Έτσι αυτή η ιδεαλιστική εμμονή θα μετουσιωθεί σε ένα

ιδιόμορφο συμπέρασμα στο τέλος του κειμένου του καθηγητή που θα αναλύσουμε παρακάτω.

Ας επιστρέψουμε όμως στην ουσία της υπόθεσης. Υπάρχουν δύο αρχικά επιχειρήματα για εναντίωση στην κατάληψη του εγκαταλελειμμένου αυτού χώρου. Το πρώτο αναφέρεται στην αφαιρετικότατη τοποθέτηση ότι «δεν υπάρχει το παραμικρό 'ίχνος ερείσματος'» για την πραγματοποίηση της κατάληψης, χωρίς όμως να αναπτύσσει τον συλλογισμό του, πράγμα που θα δώσει το πάτημα σε κάποιους «κακοπροαίρετους» σαν και εμάς να παρουσιάσουμε μερικά από αυτά τα πολυπόθητα «ερείσματα». Οι πανεπιστημιακοί χώροι, μέσα σε αυτούς και τα ΤΕΦΑΑ, όσο και αν προσπαθούν να παρουσιάζονται σαν καθαγιασμένοι χώροι παραγωγής αντικειμενικής γνώσης, κουβαλάνε όλα τα προβλήματα που αναπαράγονται κοινωνικά στις δεδομένες κοινωνικοπολιτικές συνθήκες. Είναι χώροι που στους οποίους προετοιμάζονται οι μελλοντικοί εργαζόμενοι ή/και τα μελλοντικά αφεντικά για τον ρόλο που ο καθένας/μία θα επιτελέσει στην διαιώνιση του συμπλέγματος κράτους κεφαλαίου. Σε ιδεολογικό επίπεδο συμβάλουν, με τον τρόπο του, στην αναπαραγωγή της κυρίαρχης ιδεολογίας του καριερισμού, της βαθμοθηρίας, της ρουφιανιάς αλλά και της διατήρησης της καθεστηκυίας κανονικότητας. Δεν παύουν επίσης να αποτελούν εργασιακούς χώρους που περιλαμβάνουν πληθώρα εργαζομένων που βιώνουν στο πετσί τους τις σύγχρονες σχέσεις της εργασιακής πραγματικότητας. Ενδεικτικά να αναφέρουμε την τσάμπα έρευνα μεταπτυχιακών και διδακτορικών για τις ανάγκες των διάφορων καθηγητάδων αλλά και εταιριών, οι εκατοντάδες απολύσεις μελών ΔΕΠ, οι εργαζόμενες στην γαλέρα του καθαρισμού για μισθούς πείνας. Δεν μπορούμε να μην αναφέρουμε την εντεινόμενη μετακύληση του κόστους φοίτησης στους ίδιους του φοιτητές. Αν αυτά για τον κύριο Πατσαντάρα δεν είναι «ερείσματα» για την συλλογικοποίηση και την οργάνωση μέσα στον χώρο όπου οι φοιτητές δραστηριοποιούνται, τότε ποιοι είναι; Γίνεται πιο σαφές λοιπόν γιατί ενοχλεί τον Πατσαντάρα, αλλά και τις φωνές που εκφράζει μέσα από το e-mail του, η κατάληψη του Café ΤΕΦΑΑ. Επιτρέψτε μας να μην σταματήσουμε εκεί, αλλά να αναλωθούμε με πείσμα στα ερείσματα που με τόσο ζήλο αναζητεί η ακαδημαϊκή κοινότητα των ΤΕΦΑΑ.

Μήπως ήταν όλα απλά μια παρεξήγηση; Η ακαδημαϊκή κοινότητα φαίνεται, κατά τις ομολογίες του ίδιου του καθηγητή, ότι προόριζε έτσι και αλλιώς τον συγκεκριμένο χώρο για τις ανάγκες των φοιτητών, αλλά δυστυχώς όλη αυτή η καλή διάθεση σκόνταψε μπροστά στο τροχοπέδη της γραφειοκρατίας (;). Κάποιοι κακεντρεχείς θα υποψιάζονταν ότι αυτή η ξαφνική προθυμία θυμίζει τις χίλιες και μία σκηνές της πανεπιστημιακής ζωής, όπου χρόνια παρατημένοι χώροι, ξαφνικά υπό την απειλή κάποιας κατάληψης θα υπόκειντο κάποια μορφή αξιοποίησης πραγματικά χρήσιμης και με έντονη συναισθηματική σημειολογία (not) για τους φοιτητές που κάποιοι γνωστοί-άγνωστοι (sic) αμαύρωσαν, κρίμα. Μέσα στο κείμενο του ο ίδιος ο καθηγητής αναδεικνύει, άθελα του, την μεροληψία της αυτής της κατάπτυστης κρατικής γραφειοκρατίας. Αυτή η γραφειοκρατία που τόσα χρόνια δεν αφήνει αυτούς πονόψυχους καθηγητές να δώσουν στους φοιτητές τον χώρο του Καφέ ΤΕΦΑΑ, δεν φάνηκε να παρακωλύθηκε σε κανέναν βαθμό όταν η διοίκηση του

ΤΕΦΑΑ αποφάσισε να ιδιωτικοποιήσει χώρους του πανεπιστημίου, νοικιάζοντας τους δια αντιτίμου, αποκλείοντας έτσι την ίδια την καρδιά της σχολής: τους φοιτητές. Η διοίκηση του ΤΕΦΑΑ με εξοργιστική υποκριτικότητα κάνει λόγο για αποκλεισμό των φοιτητών από ένα «αποθηκάκι» μερικών τετραγωνικών την ίδια ώρα που η ίδια αποκλείει τους φοιτητές από χώρους εξάσκησης, πολύ μεγαλύτερης χρησιμότητας. Μιλάμε για την ίδια ακαδημαϊκή γραφειοκρατία η οποία δεν συνάντησε τέτοια κωλύματα όταν μίσθωνε με μερικά εκατομμύρια εργολαβία καθαρισμού (βλ. my services, η οποία καθαρίζει και τα ΤΕΦΑΑ) η οποία άνηκε στον διεθνούς απήχησης έμπορο ναρκωτικών Μακρή, ο οποίος εκτελέστηκε πριν λίγους μήνες στην βούλα από ανταγωνιστικά κυκλώματα της νύχτας. Ο κ. Πατσαντάρας επιχειρεί μια παιδιάστική αντιστροφή συμβολισμών σε επίπεδο λόγου με αυτόν τον τρόπο, ο οποίος υποτιμάει άρα και δεν σέβεται, όχι μονάχα την δικιά μας κρίση ως «αναρχικών» αλλά και των ίδιων των φοιτητών στους οποίους απευθύνεται. Ξαν να μην έφτανε αυτό, η απόληξη αυτής της αντιστροφής είναι η απόδοση ευθυνών στους ίδιους αυτούς φοιτητές, ως συνυπεύθυνους για την διατήρηση της κατάληψης.

Επιδιδόμενος σε ένα διαρκές κρεσέντο γραφικότητας ο εν λόγω καθηγητής κατηγορεί τους φοιτητές ότι απαρνήθηκαν την θεσμική διέξοδο που τους δόθηκε πράγμα που είναι γέννημα της δημοκρατικής λειτουργίας του πανεπιστημίου. Αν μη τι άλλο θεωρεί ότι επιχειρείται η νομιμοποίηση της κατάληψης μέσα από φορτισμένες λέξεις όπως η «ελευθερία», «αυτοδιαχείριση» κλπ. Αν όμως αναλογιστούμε τα καμώματα της θεσμικής διεξόδου, όπως τις παρουσιάσαμε στην προηγούμενη παράγραφο, θα σήμαινε ότι η ίδια η κατάληψη ως κίνηση για την συσπείρωση ανθρώπων με αντιμαχόμενους προβληματισμούς και βιώματα θα απονηματοδοτούνταν. Ποια είναι η ουσία να αφήνεις να ετεροκαθορίζεται ένας τέτοιος χώρος από διεργασίες τις οποίες οι φοιτητές καλούνται να αντιπαλέψουν. Το αν εν τέλει νομιμοποιείται η κατάληψη είναι υπόθεση της αλληλεπίδρασης της ίδιας με το φοιτητικό σώμα, όσο δύσκολο και αν είναι σε μια σχολή με πολύ άγονες παρακαταθήκες. Και η μετρική που θα προσδιορίσει αυτήν «νομιμοποίηση» δεν είναι διόλου η ταύτιση με τις φαντασιακές επιδιώξεις της καθηγητικής εξουσίας, αλλά η δυνατότητα της κατάληψης να μπορέσει να προσεγγίσει τα προβλήματα που η ίδια ορίζει με τρόπο που άνθρωποι που βρίσκονται στην ίδια θέση με τους καταληψίες, οι από τα κάτω δηλαδή, βρουν τον εαυτό τους μέσα από αυτήν. Ακόμα μια φορά όμως ο κος Πατσαντάρας μέσα και από αυτές τις αντιστροφές συμβολισμών πέφτει κάποιες αντιφάσεις που εκθέτουν περαιτέρω την κυριότητα της καθηγητικής εξουσίας μέσα στο πανεπιστήμιο. Δηλαδή αναγνωρίζει ο ίδιος ότι 4 καθηγητές δημοκρατικά μπορούν να ξηλώνουν πόρτες με λοστούς και να πιάνονται στα χέρια με φοιτητές της σχολής; Αναγνωρίζει την δημοκρατικότητα στην απόφαση του ίσως κοσμήτορα, ίσως Μπουντόλου η οποία από το πούθεν απειλούσε με την μη πραγματοποίηση της εκδήλωσης της κατάληψης; Που είναι η δημοκρατία στον οικονομικό αποκλεισμό των φοιτητών της σχολής από τους χώρους της; Και το κυριότερο, που ακριβώς προσπαθεί να βρει την δημοκρατία στην αυθαίρετη επιβολή της ακύρωσης της εξεταστικής του Σεπτέμβρη, προσπαθώντας, με χυδαία μέσα, να πιέσει φοιτητές να κινηθούν ενάντια στην κατάληψη;

Η αντιφατική τριπλέτα

Η κορύφωση της αντιφατικότητας, σε βαθμό αυτοαναίρεσης, ξεπέρασε πολύ γρήγορα κάθε δυνατή προσδοκία, ειδικά σε συνάρτηση με την θρασύτητα στον τρόπο με τον οποίο ο καθηγητής υφαίνει το σύνολο των επιχειρημάτων του. Το ζήτημα συμπυκνώνεται σε 3 πολύ συγκεκριμένες θέσεις- σημεία.

Στον πρώτο πόλο της υπόθεσης προσπαθεί να παγιώσει σε συναισθηματική βάση το επίπεδο του επιθυμητού κύρους που προσπαθεί να προσδώσει στην επιστολή του. Κυριαρχεί, λοιπόν, μια επίμονη απόπειρα ανακατανομής του κύρους που έχει το ήθος των δύο αντιμαχόμενων υποκειμένων: του ίδιου του του εαυτού και των φοιτητών που έχουν πραγματοποιήσει την κατάληψη. Τα παραπάνω είναι σαφή από την παραδοχή ότι οι καταληψίες δεν αναγνωρίζουν και δεν σέβονται τις ιστορικές διεργασίες που τους έδωσαν την δυνατότητα να προβούν στην κίνηση τους αυτή, μέχρι και την αυτοπροβολή του ίδιου του του εαυτού ως άτομο που *«μελετώντας και ζώντας τους αγώνες μιας τεράστιας ποικιλότητας πολιτικών και κοινωνικών κινήματων, γνωρίζουν πολύ καλά την σημαντικότητα που αυτές έχουν για την καθημερινή τους ζωή»*. Η αντιδιαλεκτική αυτή συλλογιστική καταλήγει στην αγιοποίηση των αξιών που πρέσβευαν αυτοί οι αγώνες, που ως ιστορικά γεγονότα ο Πατσαντάρας μελετάει με τόσο στόμφο. Αγνοώντας έτσι ότι το περιεχόμενο των αγώνων και ο τρόπος με τον οποίων νοσηματοδοτούνται επαφίεται στα εκάστοτε εμπλεκόμενα υποκείμενα. Παρόλα αυτά ο καθηγητής πρέπει να πείσει ότι ο δικός του υποκειμενισμός είναι ο σωστός(;). Έτσι αυτή η μεταφυσικοποίηση έρχεται να ιεραρχήσει τους αγώνες σε αντίστοιχους με τους ιερούς του παρελθόντος, άρα και επιθυμητούς και στους αναντίστοιχους. Η αυθαιρεσία αυτή καταδεικνύει και τις αντίστοιχες σκοπιμότητες.

Ο δεύτερος και σημαντικότερος πόλος μας φέρνει μπροστά με ένα τραγικό λάθος, πόσο μάλλον για έναν καθηγητή που προσπαθεί να πείσει και παινεύεται έντονα ότι είναι μελετητής της ιστορίας. Στην μανιώδη προσπάθεια υποτίμησης του κύρους και της απονομιμοποίησης της κατάληψης ο Καθηγητής προσδίδει στον χαρακτήρα της κατάληψης την έννοια της φασιστικής πράξης. Να θυμηθούμε λοιπόν ότι ο Φασισμός δεν είναι μια αυθαίρετη ονομασία με την οποία δύναται να περιγράψει όποιος μας χαλάει τις δουλειές. Ο φασισμός είναι ένα πολιτικό και οικονομικό σύστημα, γεννημένο στην Ιταλία του Μπενίτο Μουσολίνι και εξελίχθηκε στην Ναζιστική Γερμανία. Αναφέρεται στην στρατιωτική οργάνωση του κράτους με βάση το ανώτερο έθνος/φυλή αλλά και στην στρατικοποίηση της παραγωγής. Μια πολιτική ιδεολογία με βαθιά ριζωμένες σχέσεις με την αστική τάξη του εκάστοτε κράτους η οποία καλείται να βγει στο προσκήνιο όταν εμφανίζονται ισχυρά αγωνίστηκα κινήματα (κομμουνιστικά, αναρχικά κλπ.) και διαφαίνεται η προοπτική της πραγματικής αμφισβήτησης της κυρίαρχης εξουσίας. Ενδεικτικά, ας αναφερθούμε της σχέσεις του ιταλικού φασιστικού κόμματος με την FIAT, η οποία έπαιξε σημαντικό ρόλο στην ανέλιξη των φασιστών στην εξουσία. Ας αναφερθούμε, επίσης, και στις σχέσεις του γερμανικού ναζιστικού κράτους με την Hugo Boss (η οποία έφτιαχνε τις ενδυμασίες των γερμανών στρατιωτών), της Bayer (η οποία είναι υπεύθυνη για την παραγωγή

του Zyklon B, που χρησιμοποιούνταν στους θαλάμους αερίων, την Mercedes, την kodak (που χρησιμοποιούσε σκλάβους-εβραίους από τα στρατόπεδα στα εργοστάσια της) κ.ο.κ.

Θα καταλήξουμε σε κάποια σημαντικά ερωτήματα. Αρχικά πως ο καθηγητής, ενώ έχει αφιερώσει δύο σελίδες για να περιγράψει τον αναρχισμό, εν τέλει καταλήγει να χρησιμοποιεί τόσο αντιπαραθετικούς χαρακτηρισμούς; Και δεύτερον, είναι ποτέ δυνατόν να βάζει στο ίδιο τσουβάλι αυτούς που επινόησαν τους φούρνους, με ένα πολιτικό ρεύμα που μετράει νεκρούς, από τις απαρχές του, στον πόλεμο ενάντια στον φασισμό; Και στα δικά μας, που ακριβώς συγκρίνεται η περιγραφή του φασισμού με την κατάληψη του Καφέ ΤΕΦΑΑ;

Όσο και αν μας εντυπωσιάζει όλο αυτό, δεν μας εκπλήσσει κιόλας καθώς η θεωρία των «δύο άκρων» είναι κομμάτι της κυρίαρχης αφήγησης και ο Πατσαντάρας έκανε από την πρώτη στιγμή εμφανές ότι είναι κομμάτι της. Μια αφήγηση η οποία προσπαθεί να εξισώσει κοινωνικούς αγωνιστές με τους φασίστες, σε μια διαρκή προσπάθεια απονομιμοποίησης του αναρχικού χώρου και του ανταγωνιστικού κινήματος γενικότερα. Είναι λογικό να επιτίθεται σε έναν χώρο όπου στην Ελλάδα έχει παίξει καταλυτικό ρόλο στην πορεία των ντόπιων κινήσεων, ενώ παράλληλα οι ιδιότητες του τον ανάγουν σε έναν χώρο που δεν μπορεί να ελεγχθεί από κανέναν θεσμικό πολιτικό παράγοντα, είτε αυτό είναι το κράτος, είτε διάφοροι κομματικοί σχηματισμοί (βλ. ΚΚΕ). Αυτό κάνει σαφές να εννοηθεί σε όλη την έκταση του κειμένου του ο καθηγητής: αν η κατάληψη ήταν ελεγχόμενη, αν λογοδοτούσε σε αυτούς, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Ακόμα, οι πολιτικοί χώροι που πηγάζουν από την κοινωνική βάση, δεν είναι χώροι που απορρέουν από αδυναμίες της δημοκρατίας, είναι πολιτικοί χώροι που προέκυψαν από την αναγκαιότητα της ίδιας της βάσης να υπερασπιστεί τα συμφέροντα της. Ο φασισμός δεν ξεκινάει από την βάση, ξεκινάει από την κορυφή προς τα κάτω, όπως επίσης και το ίδιο το κράτος. Και έτσι ανεξάρτητα από τις δημοκρατικές ονειρώξεις του καθηγητή, η αστική δημοκρατία έχει «αρχηγό» και αυτό δεν είναι ο λαός που ασχολείται με τα κοινά, ούτε μονάχα οι κακές ξένες παγκοσμιοποιημένες οικονομικές δομές. Το κράτος έχει αρχηγό πρώτα την ντόπια οικονομία, η οποία προφανώς βρίσκεται σε συνάρτηση με την διεθνή, τα ντόπια αφεντικά των οποίων τα συμφέροντα είναι προφανώς αντιπαραθετικά με τα δικά μας. Τα αφεντικά αυτά έχουν φωνές και μέσα στο πανεπιστήμιο δίνοντας μας έτσι το έρεισμα για εδαφικοποιήσουμε τις αντιπαραθετικές αυτές ανάγκες μέσα από την δομή της κατάληψης.

Τέλος, όπως είχαμε πει και στην αρχή αυτού του κειμένου, η παρέμβαση στο σχόλιο της Montseny μας προδιέθετε για το τελευταίο συμπέρασμα του καθηγητή: ο σωστός αναρχικός. Προφανώς, αναγνωρίζοντας ότι το κράτος στο οποίο ζει είναι συγκρίσιμο με τους Κήπους της Εδέμ στους οποίους δεν βλέπει πουθενά την βία και τον καταναγκασμό, ο αναρχικός σήμερα δεν έχει κανέναν λόγο να το αντιμάχεται, πόσο μάλλον συλλογικά. Έτσι η ιδεατή περιγραφή του αναρχικού για τον καθηγητή, είναι κάποιος που θα παλεύει με τον εαυτό του για να γίνει καλύτερος άνθρωπος, που θα είναι προϊόν των επιλογών του ανεξάρτητα από το σύστημα, το οποίο δεν θα πρέπει

να επιχειρεί να το καταρρίψει. Άρα είτε δεν θέλει ο αναρχικός να είναι αναρχικός, καθώς ο αναρχισμός επιδιώκει την κατάρριψη του αστικού κράτους και την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, μέσα από την **συλλογική** πάλη. Είτε θέλει να επαναορίσει τον αναρχικό ως κάποιο Βούδα της κοινωνίας που ζει μέσα από την πνευματική καλλιέργεια. Σε κάθε περίπτωση οι σκέψεις αυτές είναι διαμορφωμένες μέσα στις κοινωνικές συνθήκες στις οποίες ο καθηγητής υπάρχει, δραστηριοποιείται αλλά και αποβλέπει. Δεν μας κάνει εντύπωση λοιπόν ότι επιθυμητή, για αυτόν, είναι η εικόνα ενός αδρανοποιημένου, υπό έλεγχο, αναρχικού που θα ασχολείται μόνο με τον εαυτό του. Βέβαια, είπαμε και προηγουμένως ότι οι ορισμοί νοηματοδοτούνται από τα υποκείμενα που τους κουβαλάνε. Τι νόημα έχει η περιγραφή της «καλής φεμινίστριας» από έναν ματσό άντρα, η περιγραφή του «καλού εργάτη» από ένα αφεντικό κλπ. Το «καλό» και το «κακό», ως a priori αξίες καθ' αυτές, είναι έννοιες εγκλωβισμένες μέσα σε μια σαθρή παιδικότητα. Προσδιορίζονται και βαθμονομούνται από τα εκάστοτε υποκείμενα που τα χρησιμοποιούν.

Από τα παραπάνω πρέπει να γίνει σαφές ότι εμείς ως αναρχικοί, καλούμαστε να προσδιορίσουμε μόνοι μας τις αξίες που πρεσβεύουμε αλλά και την δράση που μας αναλογεί. Όλα αυτά όμως δεν είναι ουρανοκατέβητα τσιτάτα που παπαγαλίζουμε από τους παλιούς, αλλά θεωρία η οποία προκύπτει από την ανάλυση του παρελθόντος και του παρόντος σε μια προσπάθεια χάραξης της καλύτερης στρατηγικής για τους καταπιεσμένους αυτού του τόπου, δηλαδή και ημών των ιδίων. Γιατί, μπορεί να αδυνατεί ο κύριος Πατσαντάρας, αλλά εμείς βλέπουμε την διάχυτη βία στην σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα, σε όλες τις εκφάνσεις της. Βλέπουμε την καθημερινή βία στους χώρους της ανασφάλιστης, ελαστικής και επισφαλούς εργασίας. Βλέπουμε την καθημερινή ψυχολογική βία των αφεντικών απέναντι στους εργαζομένους τους. Βλέπουμε την φυσική βία των αφεντικών και των μπράβων τους απέναντι σε όσους ζητάνε τα αυτονόητα. Βλέπουμε την καθημερινή βία του κράτους στο γκλομπ του μπάτσου, στο δακρυγόνο που θα πέσει στους συνταξούχους, στο μαχαίρι του φασίστα που θα σηκωθεί σε ματανάστες που δεν κάνουν καλά την δουλειά τους. Βλέπουμε την καθημερινή βία στην καταπίεση των γυναικών από το πατριαρχικό καρκίνωμα του καπιταλισμού. Την βία στους μπράβους της ΔΑΠ, ΠΑΣΠ. Βλέπουμε την καθημερινή βία στις ειδήσεις των 8.

Όσο και αν δεν αρέσει στον Πατσαντάρα, εμείς ως αναρχικοί, θα οργανωνόμαστε συλλογικά για την καλύτερη υπεράσπιση μας απέναντι σε αυτήν την βία και τον καταναγκασμό, προβάλλοντας στις δομές μας τις αρχές και τις αξίες μας. Δομές τις οποίες θα υπερασπιστούμε με το σύνολο των μέσων που διαθέτουμε, γιατί είναι ζωτικής σημασίας για την ευημερία των καταπιεσμένων αυτού του τόπου, αλλά και της αγωνιστικής παρακαταθήκης μέσα στις σχολές. Κανένας φοιτητής δεν θα μείνει μόνος του απέναντι στην κρατική και καθηγητική αυθαιρεσία.

Αλληλεγγύη στο Κατελιημένο Αυτοδιαχειριζόμενο Καφέ ΤΕΦΑΑ

ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ

Αναρχικοί ΦΜΣ